

.. zachtjes ruist de zee tegen mijn gezicht...

het adembenemend schouwspel van liefdevolle kleuren
danst zonder verpozen op en neer..

de zuchtende golven omspoelen alles wat op hun weg ligt, waarna ze
strelend weerkeren,
alsof ze blijvend verlangen naar het land dat bruisend achter
blijft...

de zilte smaak van de lucht tintelt op de tong,
en vult mijn longen met de geur van het prille leven..

het hoge gras omhelst mijn ziel, kietelend en speels,
het zware leven verzachtend, de pijnen vergetend..

tussen zon en maan, paradoxaal broederlijke naast elkaar,
de roodgele gloed ondeugend opflakkerend, onvergetelijk mooi

.. zachtjes ruist de zee tegen mijn gezicht,
je handjes op mijn oor zo zalig vederlicht.

(c) Ignace Saenen 2002